

Bedstemoder

Bedstemoder er så gammel, hun har så mange rynker og et ganske hvidt hår, men hendes øjne de skinner ligesom to stjerner, ja de er meget smukkere, de er så milde, så velsignede at se ind i. Og så kan hun de dejligste historier, og hun har en kjole med store, store blomster, det er sådant noget tykt silketøj, det rasler. Bedstemoder ved så meget, for hun har levet længe førend fader og moder, det er ganske vist! Bedstemoder har en salmebog med tykke spænder af sølv, og i den læser hun tit; midt i den ligger en rose, den er ganske flad og tør, den er ikke så smuk som roserne, hun har i glasset, og dog smiler hun allervenligst til den, ja der kommer tårer i hendes øjne. Hvorfor mon bedstemoder således ser på den visne rose i den gamle bog? Ved du det? Hver gang bedstemoders tårer falder på blomsten, da bliver farven friskere, da svulmer rosen og hele stuen fyldes med duft, væggene synker, som var de kun tåger, og rundt om er det den grønne, den dejlige skov, hvor solen skinner ind mellem bladene, og bedstemoder ? ja, hun er ganske ung, hun er en dejlig pige med gule lokker, med røde, runde kinder, smuk og yndig, ingen rose er mere frisk, dog øjnene, de milde, velsignede øjne, jo det er endnu bedstemoder. Ved hendes side sidder en mand, så ung, kraftig og smuk; han rækker hende rosen og hun smiler, ? således smiler dog ikke bedstemoder! ? jo, smilet kommer. Han er borte; der går mange tanker og mange skikkelser forbi; den smukke mand er borte, rosen ligger i salmebogen, og bedstemoder ? ja, hun sidder der igen, som en gammel kone og ser på den visne rose, der ligger i bogen.

Nu er bedstemoder død. ? Hun sad i lænestolen og fortalte en lang, lang dejlig historie: "Og nu er den ude," sagde hun, "og jeg ganske træt, lad mig nu sove lidt." Og så lagde hun sig tilbage og hun trak vejret, hun sov; men det blev mere og mere stille, og hendes ansigt var så fuldt af fred og lykke, det var ligesom der gik solskin over det, og så sagde de, hun var død.

Hun blev lagt i den sorte kiste, hun lå svøbt i det hvide linned, hun var så smuk, og dog var øjnene lukkede, men alle rynkerne var borte, hun lå med smil om munden; hendes hår var så sølvhvidt, så ærværdigt, man blev slet ikke bange ved at se på den døde, det var jo den søde, ejegode bedstemoder. Og salmebogen blev lagt under hendes hoved, det havde hun selv

forlangt, og rosen lå i den gamle bog; og så begravede de bedstemoder.

På graven, tæt under kirkemuren, plantede de et rosentræ, og det stod fuldt med blomster, og nattergalen sang over det, og inde fra kirken spillede orglet de smukkeste salmer, der stod i bogen under den døde hoved. Og månen skinnede lige ned på graven; men den døde var der ikke; ethvert barn kunne ved nattetid roligt gå hen og plukke en rose der ved kirkegårdsmuren. En død ved mere, end alle vi levende ved, den døde kender den angst vi vil føle for noget så sælsomt, som det, at de kom til os; de døde er bedre end vi alle, og så kommer de ikke. Der er jord over kisten, der er jord inden i den. Salmebogen med dens blade er støv, rosen med alle sine erindringer er falden i støv; men ovenfor blomstrer nye roser, ovenfor synger nattergalen, og orglet spiller; man tænker på den gamle bedstemoder med de milde, evig unge øjne. Øjne kan aldrig dø! vore skal engang se hende, ung og smuk, som da hun første gang kyssede den friske, røde rose, der nu er støv i graven.

* * *